

talsindlæggelse, fordi der først skal skaffes plads til raske kvinder, der skal have deres normale svangerskab afbrudt.

Indgrebet kan fuldt forsvarligt foretages hos en praktiserende speciallæge og behøver end ikke at belaste hospitalernes ambulatorier, undersøgelsesstuer og operationsstræ.

Enhver kvinde ved, om hun ønsker at blive gravid. Trods alt: ved, ved ikke, vil, vil ikke — og kvindesindets omskiftelighed, så ved kvinden, når hun er i sin normaltilstand, om hun ønsker at blive gravid, om hun vil overlade spørgsmålet til skæbnen, eller om hun absolut ikke ønsker at blive gravid. Når menstruationen er udeblevet 8-14 dage, ved hun, om dette er hende til glæde eller det modsatte, og hun kan roligt og ene, eller i samråd med sin partner, træffe sin afgørelse.

Når først svangerskabssymptomerne melder sig, ser situationen helt anderledes ud. Hvis hun ikke ønsker at være gravid, men erkender, at hun er gravid, tårner konflikter og vanskeligheder sig op, og løsningen er

gennem brydninger i hendes eget sind og brydninger med de personer og instanser, som må impliceres i sagen.

At gå op til lægen; at sidde i venteværelset som en almindelig patient, hvor ingen gætter mit ærinde, jeg kan oven i købet tage mit overlegne smil på; at snakke med ham under fire øjne (og ikke skulle kramme al sit privatliv ud for et nidstirrende kvindemenneske), det ville være at tage hensyn til mig. Fri abort på et hospital: så skal jeg jo forhøres mindst fire gange, og til sidst kommer der én (det er vel noget, han skal) og spørger for femte gang, om jeg dog ikke fortryder — og mindst 10 andre personer bliver blandet ind i foretagendet.

Brydningerne i samfundet mellem de vaner, der svinder hen, og de vaner, der er ved at danne sig, er konfliktstof mellem individerne. Kan vi løse denne konflikt let og elegant ved kvindens ret til en „udsugning“ af livmoderslimhinden ved udeblevet menstruation, uden at svangerskab er erkendt? Eufemisme? Problemerne skal løses!

Erik Brandt-Nielsen